

IGRE ZAUPANJA IN SODELOVANJA V TROJICAH

Univerza v Ljubljani
Pedagoška fakulteta
Oddelek za predšolsko vzgojo,
Oddelek za specialno in rehabilitacijsko pedagogiko
Oddelek za surdo-logo pedagogiko
Priročnik za izbirni predmet Izražanje z gibom-pomoč z umetnostjo
Pripravila in uredila Gordana Schmidt s študenti 2. letnikov SRP in Surdo-logo pedagogike

IGRE ZAUPANJA IN SODELOVANJA V TROJICAH

Naslovnica in računalniško oblikovanje: Jaša Schmidt

Pregledala:

Lektorirala in jezikovno pregledala: Marija Maletin

Urednica: Gordana Schmidt

Dosegljivo na internetni strani:

<http://www2.arnes.si/~gschmi/>

Ljubljana 2011

VSEBINA

I.

Cilji gibalnih iger v dvojicah v usmerjenih plesnih dejavnostih

II.

Zgodbe za gibalne igre v trojicah

Družina vrabcev

Lisica Mica v gozdu

Marsovček, Pepe in Julija

Pujski v trgovini

Trije bratje

Zgodbica o Petru, Maji in Betki

III.

Zgodbe za enega junaka in dvojico, ki kot scenski elementi pomagata izpeljati dogodek

Mala opica

Marjetkin dan

Muca raziskuje gozd

Pot do morja

Žabec Jakec gre v šolo

I. CILJI GIBALNIH IGER V TROJICAH V USMERJENI PLESNI DEJAVNOSTI

V študijskem letu 2010/2011 so imeli študentje (SRP in Surdo-logo) pri izbirnem predmetu Izražanje z gibom - pomoč z umetnostjo za nalogo, da si izmislijo kratko zgodbo, ki bi vpletla določene gibalne igre v trojicah z uporabo scenskih elementov, ki so jim bili na voljo v telovadnici. To so bila blazine, letvenik (ribstol), samostoječe lestve, klopi, stoli in pisalna miza.

Metodo in gibalne igre za razvijanje zaupanja ter sodelovanja je na seminarju Avtentično gibanje v okviru podiplomskega specialističnega študija Pomoč z umetnostjo leta 2003 predstavila dr. Helen Payne z Univerze v Hertfordshiru v Veliki Britaniji.

Dr. Helen Payne je po poklicu psihoterapevtka z zasebno prakso, ki pri zdravljenju uporablja gibanje in ples. V Veliki Britaniji je ustanovila združenje za terapijo s plesom. Več kot dve desetletji dela kot psihoterapevtka, trenerka in raziskovala na klinikah in v zasebni praksi. Na tem področju veliko objavlja, njena dela so prevedena v 7 jezikov, na Univerzi v Hertfordshiru je mentorica doktorandom umetnostne terapije. Šolala se je na področju skupinske analize avtentičnega gibanja in jungovske psihologije. Zna pričarati varno, ustvarjalno okolje, ki daje velike možnosti za osebno rasi.

In kaj je avtentično gibanje? Avtentično gibanje je izrazno, spontano gibanje, kjer se klienti svobodno in enostavno gibljejo, ne da bi razmišljali o plesni tehniki ali kako jih vidijo drugi.

In kaj je Pomoč z umetnostjo? Je način dela s klienti, ki v procesu različnih umetnostnih medijev prispeva k aktiviranju, rehabilitaciji, osebni integraciji in socializaciji prizadetih oseb.

Osnovni cilj zgodb v dvojicah je, da prvi klient ves čas skrbi za drugega. Študenti so napisali zgodbe, ki so primerne za predšolske otroke, in jih preizkušali na svoji integrirani praksi v vrtcih.

Poročila iz vrtcev, ki so jih napisali študenti Predšolske vzgoje na svoji praksi v vrtcih, so prikazala uspešno implementacijo te metode, zato se mi je zdelo logično, da raziskujem še naprej. Otroci so v delu v dvojicah spoznavali odgovornost, znašli so se v vlogi vodje in tistega, za katerega je potrebna skrb. Za otroke, ki so večino časa v vodilni vlogi in imajo ves čas iniciativo, je bila to vaja, kako se podrediti partnerju. Ravno tako so se otroci, ki so večinoma pasivni, znašli v vlogi tistega, ki vodi in skrbi za drugega. Menjavanje vlog ni bilo takojšnje, saj se je v otroku morala zasedrati nova vloga. Menjavanje vlog se je zgodilo šele čez nekaj dni.

V lanskem letu pa sem preizkušala podoben pristop v trojicah, s tem da sem vključila še scenske elemente, ki nam jih je nudila telovadnica. To so letvenik, klopi, samostoječe lestve, miza in stol.

Menim, da morajo malo starejši otroci dobiti tudi izkušnje, kjer dva skrbita za enega, si delita breme in tako razvijata medsebojno usklajevanje pa tudi usklajevanje s tretjo osebo.

Enako se mi zdi, da je dobrodošla izkušnja za starejše otroke in odrasle, prav tako pa tudi za osebe s posebnimi potrebami.

Ko izvajamo take usmerjene dejavnosti, pazimo, da ob vsaki ponovitvi nastajajo vedno nove trojice. Eden izmed namenov dejavnosti je namreč ta, da se otroci ali klienti bolj čustveno povežejo med seboj, sprejemajo drug drugega ter neverbalno komunicirajo. Dvojica, ki skrbi za tretjo osebo, si neverbalno deli skrb za tretjega.

Cilji iger so, da s socialnim učenjem omogočimo otrokom, da:

- z zanimanjem poslušajo zgodbo,
- se radi gibajo po zgodbi - navodilih,
- sprejemajo in upoštevajo pravila,
- dobijo pri delu in ustvarjanju v trojicah zaupanje vase in v oba partnerja,
- doživijo pomen sodelovanja v dvojici, trojici in skupini,
- doživijo, kaj pomeni biti odgovoren za drugega,
- doživijo, kako na prijateljski način prepričujemo partnerja,
- doživijo, kako prebroditi konfliktno situacijo (primerna komunikacija),
- preizkušajo se v vlogi vodje in rešitelja ter v vlogi, ki od njih ne zahteva nobene iniciative,
- doživijo lastnosti določenih vlog,
- sami iščejo gibalne rešitve,
- razvijajo motorične sposobnosti,
- razvijajo prostorske, časovne, vizualne, slušne in telesne predstave,
- z gibalnim in plesnim ustvarjanjem negujejo in spodbujajo doživljanje, tako da usmerjajo pozornost v občutenje telesa, tipanje, opazovanje in poslušanje,
- doživijo pomen neverbalne komunikacije; z gibi pokažejo, kar vidijo, mislijo, čutijo ob izbrani zgodbi in to zmorejo tudi razpoznati v gibanju partnerja.

Ob takem delu pričakujemo:

- homogeniziranje skupine,
- zmanjšanje nasilnega vedenja v skupini,
- povečanje strpnosti,
- sprejemanje različnosti.

Način posredovanja zgodbe

Ko klientom (otrokom) prvič predstavimo, kaj bodo delali, pokažemo ali povemo, kako bodo delali. Razdelimo jim vloge, nato se preizkusijo v obeh vlogah, pasivni in aktivni. Določimo pot in kako bomo uporabljali scenske elemente. Ko je potek otrokom ali klientom jasen, vpeljemo še naše pripovedovanje zgodbe.

Ogledamo si gibalno plesno zgodbo vsake trojice. Torej, naj ne delajo vsi skupaj.

Ko bodo klienti tekste že poznali, naj sami razvrščajo scenske elemente. Ostali jih opazujejo in se tako učijo, lahko pa dogajanje spremljajo z malimi instrumenti in ustvarjajo ambientalne slike.

Ko klienti usvojijo zgodbo, postanejo ustvarjalni pri dodajanju novih gibalnih motivov pa tudi scenskih elementov.

Poslušajo besedilo in ga po svoje uprizarjajo, zato ne hitimo s pripovedjo, temveč opazujemo kliente in sledimo njihovi interpretaciji zgodbe.

Pripoved prekinjamo, da bi lahko sledili klientom. To pomeni, da ne povemo celotne zgodbe naenkrat, temveč sledimo ustvarjanju klientov.

Zbirka tekstov z navodili je nastala v času enega semestra. Nastalo je več zgodb, vendar v tem priročniku niso vse prisotne. Cilj tega priročnika ni, da bi ostali pri teh zgodbah. Služijo naj kot platforma, s katere boste v praksi lažje nadaljevali začeto pot. Vsekakor začnite s klienti delati v dvojicah in šele nato nadaljujte v trojicah in morda še povečate število glede na želje vaših klientov.

Zgodbe sem razvrstila v dve skupini. V prvi so vsi trije klienti v enakovrednih vlogah, v drugi skupini iger pa imamo enega akterja in dva igralca, ki menjavata vloge kot del scene ali kot nevidna pomočnika.

Naj povzamem. Cilj tega priročnika je, da vam da ideje pri nastajanju novih zgodb in novih gibalnih elementov.

II. ZGODBE ZA GIBALNE IGRE V TROJICAH

DRUŽINA VRABCEV

Zamisel: Andrea Ivančič, Bine Skodlar, Nika Škorjanec

Scena: samostoječa lestev, ribstol, klop

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
<p>Bilo je toplo dopoldne v gozdu ob potoku. Mama vrabčevka in oče vrabec sta vsa v pričakovanju čakala na pomemben trenutek, ko se bo izvalil njun mali vrabček.</p> <p>Zelo sta pazila na jajce, iz katerega bo vsak čas pokukal...</p>	<p>Eden izmed trojice, ki igra vlogo jajca (vrabčka), sedi na tleh v pokrčenem položaju in se prepusti zibanju, ki ga izvajata druga dva igralca. Slednja ga zibata levo - desno, naprej - nazaj v mirnem ritmu.</p>
<p>In glej, iz jajca je pokukal radoveden vrabček! Ker pa še ni bil pri močeh, da bi sam naredil pot do krmilnice v bližini, sta ga mama vrabčevka in oče vrabec prenesla do nje.</p>	<p>Par, ki igra vrabca-starša, se vzporedno dotika s telesom in v stanju usklajenega premikanja po rokah in nogah na hrbtu prenese otroka do "krmilnice" (lestve).</p>
<p>Tam je mali vrabec počasi stopicljajal po krmilnici, pozobal kakšno zrnje in že je bil čas, da se družinica napoti dalje.</p>	<p>Otrok, ki igra malega vrabca, se pod nogami lestve splazi/zleze/.../ na drugo stran. Ostala dva sodelujoča se postavita vsak na svojo stran in predstavljata podaljšek lestve-krmilnice ali pa naredita kakšno lažje premagljivo oviro.</p>
<p>Mali vrabček je sicer že bil nekoliko bolj pri močeh, a še vedno se je pustil prenašati. Tokrat sta ga starša dvignila v peruti in ga nesla do mogočne bukve ter ga posadila na vejo.</p>	<p>Igralca primeta otroka za roke in noge in ga v gibanju preneseta do "veje" (ribstoli). Po občutku ga lahko - tik preden ga postavita na tla - zanihata levo - desno.</p>
<p>In se je oglasila mama vrabčevka: <i>»Poglej, tukaj boš vadil premikanje po veji. Bodi pazljiv, da ne padeš z nje!«</i></p> <p>Mali vrabec pogumno stopi naprej in najprej počasi nato pa nekoliko hitreje pleza po veji gor in dol in gor in dol in gor in dol ..., čez grče na veji in mimo drobnih vejic.</p>	<p>Otrok, ki igra vrabčka, pleza po ribstolih gor in dol, v različne smeri, kakor se sam počuti najbolj varnega. Ostala dva ga varujeta. Če pa vesta, da je otrok spreten na ribstolu, mu lahko postavita razne ovire (npr. vsak zatakne eno nogo med rebra ribstola in tako nastane neke vrste predor).</p>

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
<p>Malemu vrabčku gre zelo dobro, a se čez čas naveliča. Zakliče: <i>»Kam pa sedaj?«</i></p> <p>Ata vrabec odgovori: <i>»Odstopicljali bomo drug za drugim do veje, ki se stika te, na kateri smo sedaj.«</i></p> <p>Naša družinica drug za drugim - mama vrabčevka, mali vrabček in oče vrabec - odskaklja do svojega naslednjega cilja.</p>	<p>V vrsti drug za drugim, čim bliže, se vsi odpravijo dalje do "veje" (klop).</p> <p>Pri tem spreminjajo hitrost, smer gibanja, način stika (iz stanja vlakec lahko preidejo na držanje za roke ...).</p>
<p>Ko prispejo na naslednjo vejo, ata vrabec reče: <i>»No, sinko, čas je, da pričneš letati. Vsakega od naju primi z eno perutjo, vodila te bova.«</i></p> <p>Mali vrabček ves navdušen poprime iztegnjeni peruti in v ritmu krili. Čez čas sam spusti oporo in glej ga - že leti!</p>	<p>Otrok, ki igra vrabčka, stopi na klop, drug dva pa ga primeta vsak s svojo roko in v ritmu - najprej počasneje, nato hitreje - krilijo. Čez čas - če otrok obvlada samostojno hojo po klopi - izpusti oporo rok in dalje krili sam.</p>

LISICA MICA V GOZDU

Zamisel: Brigita Klemen, Petra Podlogar, Maja Smovnik

Scena: miza, klop, stenska lestev, samostoječa lestev

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
Nekega lepega pomladnega dne se lisica Mica odpravi iz brloga. Pri tem ji pomagata mama lisica in oče lisjak. Namenijo se k prijateljici kuni Puni.	Lisica se splazi pod mizo, mama in oče ji pomagata vsak iz svoje strani.
Pot jih najprej pelje preko nevarnega majavega mostu, zopet ji pomagata - mama lisica in oče lisjak.	Mama in oče zagugata lisico (primeta jo za roke in noge).
Ko pridejo do varnega predela mostu, se lahko lisica sama splazi do gozda.	Lisica se vleče po klopci po trebuhu.
Sledi pot skozi gozd, prečkati morajo gosto grmovje ter nevaren, globok prepad.	Lisica, mama in oče postavljajo ovire in jih preskakujejo.
Pridejo do visokega drevesa in lisica Mica se povzpne nanj; zopet ji pomagata oče in mama. Lisica Mica se razgleda naokoli ter v daljavi opazi....dim! Dim se vali točno iz domovanja njene ljube prijateljice kune Pune.	Lisica spleza na stensko lestev in se razgleda.
Lisica Mica vsa zaskrbljena odhiti naravnost h kuni Puni ter potrka na vrata. Nič ni bilo narobe, kuna Puna je s prijateljem le malo preveč zapekla piškote.	Dom kune je za lestvijo sredi prostora, lisica se splazi pod lestev, kjer so vrata v domek kune.
Kasneje vsi utrujeni in siti popadajo po tleh ter zaspijo.	Kuna, njen prijatelj in lisica »popadajo« po tleh, tj. uležijo se na tla.

MARSOVČEK, PEPE IN JULIJA

Zamisel: Ana Simončič, Sabina Končan, Špela Hribljan

Scena: dve samostoječi lestvi, več klopi

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
V majhnem mestu so živeli trije prijatelji. Bili so prijatelji, kljub temu da so bili zelo različni. Fant z imenom Pepe je bil najmočnejši deček v celem mestu.	Fant Pepe naredi poseben gib, ki ponazarja močnega fanta.
Deklica Julija je bila njegova najboljša prijateljica.	Deklica Julija naredi poseben gib, ki ponazarja deklico.
Tu pa je bil še en izmed treh prijateljev. To je bil Marsovček.	Igralec Marsovček naredi gib, ki ponazarja Marsovčka.
Julija in Pepe sta se na lep sončen dan odločila, da gresta na sprehod. Tudi Marsovček je šel z njima, čeprav je imel zelo šibke nožice, saj je bil vaje, da se vozi naokoli v svojem letečem krožniku, vendar je bil ta pokvarjen. Brezskrbno so se sprehajali po dišečem travniku in prišli do roba gozda.	Vsi trije poskakujejo, držeč se za roke, in se sprehajajo med postavljenimi ovirami.
Splazili so se pod dve mogočni smreki in prišli v gozd.	Vsi trije hodijo pod lestvama..
Marsovček, ki ni bil vaje hoje, je žalostno sedel na štor in rekel: »Vidva kar pojdiva naprej, jaz sem utrujen in ne morem več hoditi.« Julija in Pepe sta se spogledala in v en glas rekla: »To pa že ne. Z nama pojdeš. Poglej, sedi na najine roke in te poneseva čez gozd.«	Julija in Pepe napravita »stolček« z rokami, Marsovček sede nanj.
Marsovček je bil vesel, da ima tako dobra prijatelja. Julija in Pepe sta ga ponesla čez gozd do lepe jase.	Hodijo okoli lestev in klopi in se ustavijo.
Tam so se vsi trije ulegli na travo, tako da je vsak položil glavo na telo drugega.	Uležijo se, tako da je vsak položil glavo na telo drugega.
Ko so se odpočili, so nadaljevali pot. Najprej je Marsovčka na hrbtu nosila Julija, Pepe pa mu je nabiral slastnih jagod, ki so rasle ob poti.	Julija nosi Marsovčka štiporamo.

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
Nato je Marsovčka ma hrbtu nosil Pepe, Julija pa je Marsovčku kazala in nabirala rože, ki so rasle v gozdu.	Pepe nosi Marsovčka štiporamo.
Prispeli so do žuborečega potočka. Marsovček je bil nad valovanjem vode navdušen in je navdušeno rekel: »Kako čudovito bi bilo, če bi bil potoček, ki se nežno ziblje po strugi in boža kamenčke.« Julija in Pepe sta se spogledala, se nasmehnila drug drugemu in prijela Marsovčka za roke in noge in ga nežno zazibala.	Julija in Pepe primeta Marsovčka za roke in noge in ga nežno zazibljeta.
Zdaj je bil Marsovček spočit in je lahko sam nadaljeval pot. Hodili so po gozdni poti, prišli nazaj do jase in skakali čez krtine.	Skačejo čez klopce.
Marsovček se je naučil toliko novih stvari in doživel toliko lepega, da je na poti domov postal zelo utrujen in zaspan. Pepe in Julija sta to videla, položila sta njegovo roki vsak na svojo ramo in ga spečega odnesla domov.	Primejo ga čez rame, marsovček je na sredini in ima sproščene noge. Julija in Pepe tako odvedeta Marsovčka domov.

PUJSKI V TRGOVINI

Zamisel: Erika Brudar, Blanka Jerman, Esmeralda Jukan, Alja Šumak

Scena: lestev, miza, tri klopi

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
Mali pujs, Veliki pujs in Mama pujsa so odšli v trgovino, da bi kupili hrano za piknik. Da Mama pujsa v veliki trgovini ne bi izgubila Malega in Velikega pujsa, jima je naročila, naj se Veliki pujs prime za njene noge, Mali pa za noge Velikega pujsa. Tako so hodili drug za drugim v vrsti.	Vsi otroci gredo na kolena v mačji položaj, postavijo se v vrsto drug za drugim, drugi prime prvega za noge, tretji pa drugega.
Ko so prišli do police s sladkarijami, je Mali pujs na najvišji polici zagledal svojo najljubšo čokolado. Ker je nihče od pujskov ni mogel doseči, sta Mama in Veliki pujs pomagala Malemu splezati na lestev. Vzel je čokolado in šel po drugi strani lestve nazaj dol.	Mali pujs spleza preko lestve, druga dva ga varujeta, lahko ga primeta za roke, ga podpreta.
Pujski so že odšli proti blagajni, ko se je Mali pujs zaletel v polico s konzervami. Ena konzerva je padla na tla in se skotalila pod polico. Mali pujs se je splazil pod polico, da bi pobral konzervo. Na polovici se je zataknil in Mama in Veliki pujs sta ga na drugi strani za roke potegnili ven.	Mali pujs se splazi pod mizo po dolžini mize, ko pride do polovice, iztegne roke in druga dva ga povlečeta za roke do konca mize ven.
Ko so nakupili, so se odpravili proti gozdu. Hodili so po cikcakasti poti in se igrali igro ponovi za Mamo.	Mama hodi prva, druga dva posnemata vse, kar naredi.
Nato pa se je Mali pujs utrudil, ulegel se je na tla in Mama ter Veliki pujs sta ga odkotalila naprej.	Mali pujs se kotali po tleh.
Prišli so do potoka preko katerega so bile speljane tri vzporedne brvi. Mali pujs gre po sredinski, zato da ga Mama in Veliki pujs lahko varujeta vsak na eni strani.	tri klopi so postavljene vzporedno, tako da je med njimi nekaj prostora. Vsak gre po svoji klopi, držijo se za roke.
Preden so prišli do jase, so morali preplezati še grmovje. Mama in Veliki pujs sta pomagala Malemu pri plezanju.	Mali pujs stopi na stol, druga dva mu podata roke, se naslonita na sedalo stola, da se stol ne prevaga, Mali pujs skoči preko naslonjala.

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
Prispeli so na jaso, kjer so se utrujeni ulegli na zeleno travo in se zazrli v premikajoče se oblake na nebu. Dodobra so si odpočili in se sprostili.	Uležajo se na tla, tako da se med sabo prepletejo na čimbolj izviren način.

TRIJE BRATJE

Zamisel: Katja Heric, Katarina Leskovar, Tjaša Prelog

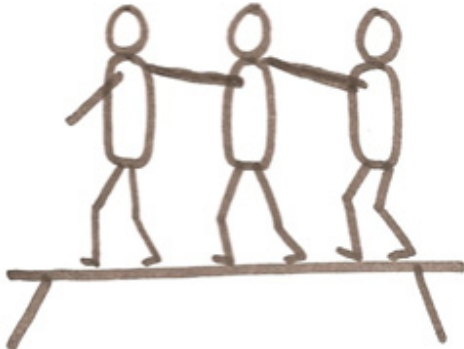

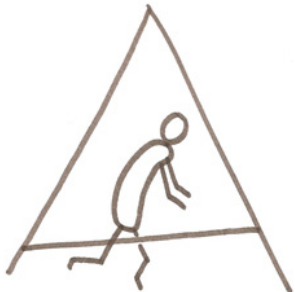

Scena: blazina, ribstol, klop

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
<p>Trije bratje: Tine, Marko in Franci so se odpravili babici na obisk. Ta živi v gozdu, zato so morali iti peš. Na poti do gozda so se pozabavali tudi na manjšem hribu in se skotalili na obrobje gozda.</p>	<p>Vsi trije otroci, ki igrajo vloge teh treh bratov, se kotalijo po blazini.</p> <p><i>-Blazina predstavlja hrib.</i></p>
<p>Pred gozdom je rasla čudovita jablana in najmlajši brat Franci si je zaželel jabolko, ki je bilo prav na vrhu drevesa. Starejša brata sta mu pomagala splezati do jabolka.</p>	<p>Franci spleza na ribstol, druga dva brata mu pomagata, tako da ga primeta za noge in mu s tem pomagata ohranjati ravnotežje.</p> <p><i>-Ribstol predstavlja jablano.</i></p>
<p>Ko so dobili, kar so si želeli, so nadaljevali svojo pot v gozd.</p> <p>Pred dnevi je bilo neurje, zato jim je pot presekalo podrto drevo.</p> <p>Tine in Marko sta preskočila oviro, nato pa sta Franciju ponudila roke, da je uspešno prišel čez.</p>	<p>Starejša brata klop brez težav preskočita, mlajšemu bratu pa morata pomagati, tako da ga primeta za roke.</p> <p><i>-Klop predstavlja podrto drevo.</i></p>
<p>Njihova pot je vodila do potoka, preko katerega ni bilo mostu, ampak brv.</p> <p>Francija ni bilo strah, saj se je počutil varnega, ko je hodil med obema bratoma.</p>	<p>Franci gre v gosjem redu med dvema bratoma po klopi.</p> <p><i>-V tem primeru klop predstavlja brv.</i></p>
<p>Končno so prišli do babice in ta jih je veselo pozdravila in odpeljala v kuhinjo. Dovolila jim je, da si vzamejo bonbončke, a ker Franci ni dosegel police, je s pomočjo bratov splezal na lestev in si jih nekaj vzela.</p> <p>Med spustom je nerodno stopil na tla in si zvil gleženj. Brata sta ga posedla na stol in babica mu je povila nogo.</p>	<p>Starejša brata primeta samostoječo lestev, da bo stabilna, Francija pa za nogo, da lahko spleza na lestev.</p> <p>Ko gre Franci po lestvi navzdol, spregleda zadnjo letvico.</p>
<p>Zaradi poškodbe sta brata morala Francija nesti domov. Tam jih je mama že nestrpno čakala s slastno večerjo.</p>	<p>Starejša brata naredita z rokami stol, da se lahko Franci usede nanj, in tako ga potem neseta domov.</p>

ZGODBICA O PETRU, MAJI IN BETKI

Zamisel: Anja Pavlin, Nadja Pezdir, Maja Purkat

Scena: klop, ribstol, samostoječa lestev, stol

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI	SKICA VAJE
Maja, Peter in Betka se odločijo, da gredo na sprehod v gozd. Takoj ko prispejo do gozda, naletijo na reko. Edina pot čez njo vodi preko ozke brvi. Zato se odločijo, da bodo šli čez kar v koloni. Ker pa je Majo strah, so se odločili, da se bodo držali za rame.	Tri osebe hodijo po klopi (vlakec).	
Ker je Maji postalo vroče, si sleče jopico in jo vrže v zrak, a ta se ujame na vejo. Peter in Betka se zato postavita na vse štiri in tako pomagata Maji splezati na drevo.	Ena oseba vrže jopico in ta ostane na ribstolu. Drugi dve osebi pomagata prvi, tako da naredita stopničke, da lahko leta spleza gor.	
Ker hodijo že kar nekaj časa, pridejo globoko v gozd, kjer je podrast že zelo gosta. Na vse načine se ji poskušajo izogniti. Peter in Betka pomagata Maji.	Vsi trije morajo pod samostoječo lestvijo prestopiti verigo.	
Pridejo do travnika in se valjajo po njem in se igrajo igrice.	Dve osebi se postavita v položaj mačke, tretja oseba pa spleza na njiju ter naredi preval naprej.	
	Kotalijo se po tleh.	

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI	SKICA VAJE
Peter in Betka zibata Majo.	Ena oseba prime osebo, ki leži na tleh, za noge, druga jo prime za roke, skupaj jo zibata levo in desno.	
Maja je utrujena, zato se usede na kos lesa, Peter in Betka pa jo kar z lesom vred neseta naprej.	Ena oseba se usede na stol, drugi dve pa stol primeta in neseta naprej sedečo osebo.	

III. ZGODBE ZA ENEGA JUNAKA IN DVOJICO, KI KOT SCENSKI ELEMENTI POMAGATA IZPELJATI DOGODEK

MALA OPICA

Zamisel: Sara Lakota, Peter Rot, Sara Češarek

Scena: ribstol (letvenik), samostoječa lestev, klop, dve vrvi in dva igralca

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
Mala opica se je nekoč gugala na gugalnici	Opica se v turškem sedlu se nagiba naprej in nazaj.
Mala opica si je še želela zibati.	En igralec prime malo opico za noge, drugi za roke in jo zibata.
Ker je bilo že pozno, se je odpravila proti domu. Naletela je na široko reko. Poskusila jo je preplavati, vendar ji ni uspelo.	Igralca se uležeta na tla, mala opica pa počez na njiju. Kotalijo se v desno, dokler mala opica ne zdrsne dol.
Zato je našla del reke, kjer so posamezni kamni gledali iz vode. Prestopala je s kamna na kamen in se izogibala visokim valovom.	Igralca se kotalita proti mali opici z malo razmaka med seboj, medtem pa jih mala opica prestopa enega za drugim.
Ko je prišla na obalo je nadaljevala pot do visokega drevja. Zaslišala je svojo družino in se pognala v krošnje. Preplezala je vsa drevesa, vendar še vedno ni našla mame.	Opica pleza po ribstolu. Igralca jo varujeta pri plezanju. Opica pleza po lestvi. Igralca jo varujeta pri plezanju.
Splezala je dol z drevesa in naletela na novo oviro: ogromne korenine. Vendar je tudi to težavo premagala in preplezala vse korenine.	Opica skače s klopi na tla in čez dva igralca, ki ležita zverženo na tleh.
Ojej! Ko je preplezala vse korenine se ji je na pot postavil zloben in strupen škorpion. Škorpion jo je napadel in mala opica se je komaj izmikala njegovemu strupenemu repu.	Opica preskakuje vrteči vrvi, ki jih počasi vrti eden izmed igralcev.
Mala opica je pobegnila škorpionu in našla svojo krdelo opic. Tu se je počutila varno in je zaspala na vejah.	Igralca se uležeta drug čez drugega, opica pa vrh njiju.

MARJETKIN DAN

Zamisel: Nadja Čavničar, Urša Koželj, Maja Demšar.

Scena: letvenik, obroč, klop in dva igralca

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
Marjetka spi na pogradu.	Marjetka je na letveniku. Igralca jo varujeta s prijemom.
Zgodaj zjutraj mala Marjetka vstane in spleza iz postelje po lestvi navzdol.	Marjetka spleza z letvenika ob pomoči igralcev.
Nato ima jutranjo telovadbo, na široko se pretegne in se pod težkimi zavesami splazi do okna, da pogleda ven.	Marjetka se pretegne in se splazi pod mostom, ki sta ga naredila dva igralca, tako da sta pokleknila in se držala za roke.
Nato se Marjetka odpravi v šolo z avtobusom. Med vožnjo je udobno sedela.	Dva igralca skleneta roke, tako da naredita sedež, na katerega se Marjetka usede. Nato jo odneseta nekaj korakov.
Od avtobusa pa do šole vodi ravna pot, Marjetka kar steče po njej.	Marjetka steče po široki klopci ali po drugi ravni črti, če hoje po klopci ne obvlada.
Nato po šolskih hodnikih odhiti v razred. Kako dolga je njena pot in kako zaviti so ti hodniki?	Marjetka hodi in zavija okoli igralcev, ki menjavata prostore.
Iz šole domov gre ponovno z avtobusom. Kako udoben je sedež na avtobusu!	Igralca skleneta roke, Marjetka se usede nanje in igralca jo odneseta domov.
Ko se zvečer Marjetka uleže v posteljo, se nežno zaziba v spanje. Lahko noč, Marjetka!	Dva igralca primeta Marjetko. Eden jo drži za roke, drugi za noge. Nežno jo zazibata.

MUCA RAZISKUJE GOZD

Zamisel: Janja Hrastovšek, Tara Koren in Marsela Zlodej

Scena: dva igralca, letvenik

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
Nekega dne se je siva muca odločila, da razišče bližnji gozd.	Muca hodi po vseh štirih. Igralca predstavljata drevesa v gozdu. Menjavata pozicije v prostoru in oblike.
Plezala je po drevesih,	Muca pleza po letveniku.
se smukala okoli dreves	Muca lazi okoli ovir na poti. Igralca stojita z razširjenimi nogami in predstavljata ovire na poti.
in pod vejami.	Muca lazi med in pod nogami in rokami igralcev. Igralca predstavljata nizke veje.
Splezala je čez podrta debla.	Igralca ležita na hrbtu in molita vse štiri v zrak.
Ugotovila je, da gozd ni prostor zanjo.	Muca hodi po vseh štirih.
Vrnila se je domov in se ulegla na domači prag.	Muca se uleže na bok. Igralca se postavita na vse štiri, tako da se z boki dotikata drug drugega in pri tem tvorita podlago, kamor se tretja muca uleže.

POT DO MORJA

Zamisel: Nataša Joka, Barbara Mrvčić, Veronika Resman

Scena: ribstol, dve viseči vrvi

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
Turist se zgodaj zjutraj odpravi na plažo. Njegova pot vodi skozi majhen gozd, kjer ga čaka veliko ovir. Veselo koraka po gozdni potki, ko naleti na dve podrti drevesi. Oviri prestopi in nadaljuje svojo pot.	Dva igralca čepita drug nasproti drugemu z iztegnjenimi rokami in sklenjenimi dlanmi. Turist mora ti dve »debli« prestopiti.
Zelo vesel je, ker je del poti že premagal, toda kdo ve, kaj ga še čaka. Nato naleti na veliko goščavo. Malo postane, premišljuje, nato se odloči, da bo zaradi velike želje po morju poskusil priti skozi. Začetek je lahek, samo skloniti se mora, da pride mimo razvejanih dreves.	Igralca zlezeta na ribstol in iztegneta eno nogo stran od sebe, tako da se mora turist skloniti in iti pod njunima nogama..
Sledi bolj zarasla pot, zato se še težje izogiba trnastim vejam.	Igralca primeta vsak svoj konec vrvi, ki je pripeta ob steni telovadnice, in turist mora iti spodaj in med vrvmi.
Nebo nad njim se zjasni in močno sonce ga obsije, on pa pogumno leze skozi gosto grmovje, ki se razprostira pred njim	Igralca se postavita edrug ob drugega, notranji nogi prekrižata, zato da turist zleze skozi ta improvizirani »tunel«.
Pod nogami začuti topel pesek in pred sabo zagleda morje. Plane vanj in valovi ga nosijo sem ter tja.	Igralca gresta na vse štiri in se postavita vzporedno tesno skupaj, turist pa se uleže na njiju. Igralca se v počasnem tempu nagibata naprej in nazaj ter ga zibata.
Ko se utruji, pride nazaj na plažo, se uleže v ležalnik in zaspi.	Igralca skleneta roke, turist se usede na sklenjene roke.

ŽABEC JAKEC GRE V ŠOLO

Zamisel: Brumen Maja, Goluh Tina in Kolarič Sandra

Scena: dva igralca, klop

POTEK ZGODBE	DEJAVNOSTI
Žabec Jakec se je tistega sončnega jutra zbudil, se oblekel, pozajtrkoval, si na hrbet nadel šolsko torbo in se odpravil v šolo.	Dva igralca sedita drug nasproti drugemu. Držita se za roke, koleno malo upogneta. Stopala se stikajo med seboj. Tako naredita posteljo za Žabca.
Pot ga je vodila po ozki gozdni poti, posuti s kamenjem.	Igralca se uležeta blizu drug drugega in naredita ozko pot, po kateri hodi Žabec.
Nato je prišel do potoka in ga prečkal po brvi. Ker je brv bila zelo ozka, se je oprijemal ograje.	Žabec hodi po klopi. Na eni strani stojita igralca z iztegnjenimi rokami in nudita oporo Žabcu.
Po poti je naletel na veliko drevo z izbočenimi koreninami, na katere je moral paziti.	Igralca se uležeta tako, da ustvarita s svojimi okončinami veliko medprostorov, čez katere bo stopal Žabec.
Na poti sta bili tudi dve skali, ki ju je moral preskočiti.	Na manjši razdalji dva igralca počepneta, roke položita na tla, da sta stabilna in tako omogočita Žabcu, da ju preskoči.
Prišel je do rova, ki so ga izkopale lisice, in to je bila bližnjica do šole.	Dva igralca se postavita drug ob drugem in naredita »streho« iz joge. Zdaj se Žabec splazi pod njima.
Skotali se še čez dva hloda.	Igralca se uležeta drug ob drugem na trebuh, z rokami pod glavo. Žabec se uleže počez v višini igralčevih ramen in se zakotali proti njihovim stopalom.
Z dvigalom se odpelje v svoj razred.	Žabec sedi na tleh, igralca ga primeta za roke in ga vlečeta po prostoru.

IV. LITERATURA

<http://www2.arnes.si/~gschmi/studenti/Igre%20zaupanja%20in%20sodelovanja/igrezaupanja14.pdf>